

ЛИСЯК О. І., к. юрид.н., доцент

Національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

ГАЙВОРОНСЬКА Т. М., к. юрид. н., доцент

Український державний університет залізничного транспорту

м.Харків. Україна

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ ТА ЗА КОРДОНОМ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ

Бурхливий розвиток інформаційно-комунікативних засобів та глобалізаційні зміни у другій половині ХХ ст. призвели до суттєвих якісних змін в житті всього людства. Саме інформаційно-комунікаційні технології стали потужним чинником соціальних трансформацій у ХХІ ст. Постіндустріальні суспільства поступово стали перетворюватися на суспільства інформаційні, які створювали більш широкі можливості задля реалізації особистісних цілей та розкриття потенціалу кожного громадянина. Для цього державна політика в галузі інформатизації має бути передбачуваною, транспарентною й недискримінаційною Україна активно долучається до створення інформаційного суспільства, водночас існують багато проблем перепон на шляху до нього [1]. Саме тому аналіз досвіду Європейських країн, що вже досягли успіху й спромоглися створити високорозвинене інформаційне суспільство, безумовно, буде корисним.

Згідно Закону України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки», інформаційне суспільство – «це суспільство, в якому кожен може створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися та обмінюватися ними для можливості повною мірою реалізувати свій потенціал, який сприятиме суспільному і особистому розвитку та підвищуватиме якість життя» [2]. Створення та розвиток інформаційного суспільства у будь-якій країні можливе лише за умови співпраці окремих громадян, бізнес-структур та підприємців, органів державної влади та місцевого самоврядування як на національному, так і на міжнародному рівнях. Враховуючи загальні тенденції розвитку суспільства та спираючись на дослідження науковців, в більшості країн світу були розроблені національні стратегії та програми щодо розвитку інформаційного суспільства.

Європейськими лідерами у створенні інформаційного суспільства є Данія, Швеція, Норвегія та Фінляндія. Визначну роль у формуванні сучасної та дієвої інформаційної політики зазначених країн відіграли їхні уряди, які ще наприкінці ХХ ст. завбачливо затвердили концепції побудови інформаційного

суспільства та електронного врядування [3, с.107]. Так, в Данії була прийнята Державна програма переходу до інформаційного суспільства; в Норвегії – державна доктрина «Інформаційна технологія дедалі більше впливатиме на всі сектори суспільства», Програма «eNorge» та Програма становлення і переходу до інформаційного суспільства «Краще використання інформаційної технології у Норвегії»; в Швеції – доктрина «Інформаційне суспільство в Швеції» та Національна стратегія становлення інформаційного суспільства Швеції; в Фінляндії – перша Програма «Фінський шлях до інформаційного суспільства», друга Програма розвитку інформаційного суспільства (2003-2007 р.р.) та Стратегія розвитку інформаційного суспільства до 2015 року.

Перелічені нормативні документи забезпечують реалізацію інформаційної політики в країнах Північної Європи та мають певні спільні ознаки: забезпечення вільного, відкритого та широкого доступу до інформації; використання інформаційних ресурсів у національних інтересах та створення загальної системи охорони інформації; сприяння співробітництву в галузі розвитку інформаційно-комунікаційних технологій, створення та розвитку інформаційної інфраструктури; розробка системи електронного врядування; підвищення інформаційної грамотності населення; використання інформаційно-комунікаційних технологій в усіх сферах життєдіяльності соціуму – економіці, освіті, медицині тощо. Головною відмінністю інформаційної політики зазначених країн є її виразна соціальна спрямованість.

Наприкінці ХХ – початку ХХІ ст. в Україні було прийнято низку законодавчих актів, що сприяють відкритості, прозорості та доступності розповсюдження знань та інформації серед громадян (Про інформацію, 1992р.; Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах, 1994р.; Про Національну програму інформатизації, 1998р.; Про Концепцію Національної програми інформатизації, 1998р., Про платіжні системи та переказ коштів в Україні, 2001р; Про електронний цифровий підпис, 2001р., Про електронні документи та електронний документообіг, 2001р., Про телекомунікації, 2003р. та Національну програму інформатизації, 1998р.). Водночас, Закон «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства» був затверджений лише в 2007 році. Національна програма інформатизації (1998р.) декларує створення умов для забезпечення інформаційної безпеки держави, а також забезпечення громадян і суспільства своєчасною, достовірною та повною інформацією шляхом широкого використання інформаційних технологій, проте цього недостатньо для повноцінного функціонування інформаційного суспільства в Україні.

Таким чином, на відміну від інших західних країн (зокрема Данії, Швеції, Фінляндії, Норвегії), які в повній мірі використовують можливості

інформаційного суспільства для покращення якості життя, знань, міжнародної конкуренції та співробітництва, Україна наразі ще не вийшла з фази формування інформаційного суспільства та потребує чіткої соціально спрямованої соціальної політики, узгодженості дії провідних політиків, громадських діячів та представників бізнесу щодо пріоритетності розвитку інформаційно-комунікаційних технологій.

Список використаних джерел

1. Даніл'ян В.О. Інформаційне суспільство та перспективи його розвитку в Україні (соціально-філософський аналіз. Монографія. Харків: Право, 2008. 184 с.

2. Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16> (дата звернення 18.03.2020)

3. Струнін П.А. Особливості реалізації інформаційної політики в країнах північної Європи. *Грані. Політологія. 2014. №7 (111). С.107-113.*

ПІДОПРИГОРА І.В., к. екон. наук, доцент

Український державний університет залізничного транспорту

КОВАЛЬОВА Д.А., студентка гр.101-ОАОб-Д18

Український державний університет залізничного транспорту

м. Харків. Україна

АКТУАЛЬНІСТЬ ПРОФЕСІЇ ТОП – БУХГАЛТЕРА В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ

За умов ринкової економіки гострою стає проблема свободи вибору професії та забезпечення конкурентоспроможності працівника.

Вибір майбутньої професії молодою людиною – це один з найважливіших факторів загального життєвого самовизначення. Він характеризується рядом механізмів, зокрема, оцінкою особистих навичок та якостей згідно із вимогами, що висуваються до професії, власне пошуком професії та можливістю реалізації зробленого вибору.

Наразі проблема професійного самовизначення молоді є однією із найважливіших в плані становлення особистості. Молодь повинна здійснювати вибір професії, відповідного закладу вищої освіти, а також бути готовим до можливих змін на шляху свого професійного становлення у зв'язку із загальними соціально-економічними змінами в країні.